

PENTECOSTA: EL FRUIT DE L'ESPERIT

La celebració de la solemnitat de Pentecosta, que és el cim del temps de Pasqua, és una bona ocasió perquè reflexionem sobre la importància de l'Esperit Sant per a la nostra vida cristiana. Ell ha sigut enviat als nostres cors i ve en ajuda de la nostra debilitat perquè puguem dir-nos i ser en veritat cristians: “ningú pot dir <<Jesús és Senyor>> si no és sota l'acció de l'Esperit Sant” (1Co 12, 3).

A pesar d'això, per a molts cristians és el gran oblidat. A diferència de Crist, que es va fer home i va entrar en la història, la seua acció més difícil de discernir. Per a superar esta “marginació” de l'Esperit, en certs moviments i grups es vol experimentar la seua presència d'una manera sensible, per mitjà d'uns certs dons i carismes especials concedits a alguns cristians. Ara bé, les gràcies extraordinàries no constitueixen la seua acció fonamental. Els qui les reben han d'acollir-les amb humilitat i no creure's superiors als altres, han de viure-les en comunió amb l'Església i per a la seua edificació, i han de sotmetre's al discerniment dels pastors del Poble de Déu.

Si l'acció de l'Esperit fora esta, ens trobaríem davant una Església en la qual hi hauria cristians de diferents categories, perquè els qui les tingueren podrien arribar a pensar que són millors que els altres, i qui no les tinguera pensaria que no ha rebut el do de l'Esperit. L'Esperit Sant és enviat a tots els creients en Crist, per la qual cosa ningú pot apropiarse d'ell; i la seua acció principal té un caràcter invisible, ja que el seu efecte fonamental en el cor dels creients és la vida de la gràcia i la santificació.

El criteri fonamental per a discernir si vivim segons l'Esperit no són les gràcies visibles, sinó el seu fruit en els nostres cors. En la carta als Gàlates (5, 22-23), sant Pau ens ensenya que el “fruit” de l'Esperit és l'amor. És important caure en el compte que en este text no es parla dels “fruits”, sinó del “fruit” (en singular) de l'Esperit. Este detall és important per a entendre la seua acció en nosaltres: el primer efecte de l'Esperit Sant en les nostres vides personals és despertar en els nostres cors l'amor filial a Déu el nostre Pare. Per això, qui viu segons l'Esperit pot cridar a Déu “Pare” i abandonar-se a les seues mans, amb una confiança i un amor il·limitats.

Ara bé, l'autenticitat i la veritat d'eixe amor a Déu es manifesten en aquelles actituds que difonen el bé a tots els que ens envolten (alegria, pau, paciència, afabilitat, bondat i lleialtat) i que preserven al creient de l'orgull i de l'egoisme (modèstia i domini de si). Per contra, si un cristià no està fonamentat en l'amor a Déu com a centre de la seua vida, amb molta facilitat es desanima en la seua vida cristiana, la viu com una càrrega que li resulta insuportable, o acaba caient en la temptació de pensar que és millor que els altres.

Esta acció invisible, i no les gràcies visibles que sovint es manifesten amb una certa espectacularitat, és la que ens ajuda a discernir la seua presència en nosaltres.

Amb la meua benedicció i afecte.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València